

[Kurt Hansen]

For at gøre det helt klart, hvordan vi ser på tingene omkring fred og stabilitet, så vil jeg blot meddele, at vi med denne afstemning ikke tilkendegiver, at vi faktisk opfatter det, som om der ville blive tale om en reel fred, om en reel mulighed for stabilitet, så lang tid der overhovedet er etableret et militær i samfundet. Blot dette, så vi på dette felt ikke kan blive misforstået eller fejlfortolket.

Så rejste jeg en række spørgsmål til forsvarsministeren, som omhandlede de værnepligtiges konkrete problemer hvad angår løn, arbejdstid, talsmandsordninger, censur over for bladet osv. Jeg kan forstå, at forsvarsministeren ikke er særlig indstillet på at svare på disse spørgsmål, i hvert fald ikke under denne debat. Derfor kan jeg meddele forsvarsministeren allerede nu, at jeg agter at stille de samme spørgsmål, som jeg har rejst her fra talerstolen, igennem forsvarsudvalget. Jeg håber så, at forsvarsministeren vil svare på en lidt anden måde, end han har kunnet præstere her i sin replicering i dag.

Forsvarsministeren (Søgaard):

Jeg vil gerne sige til hr. Kurt Hansen, som nu sidst stillede en række af de spørgsmål igen, som jeg ikke har kunnet svare totalt på, dels fordi arbejdet med dem ikke er færdigt, dels fordi jeg mener, det er rimeligt, at de bliver uddybet mere, end jeg ville kunne gøre herfra i dag, at jeg som vanligt vil give rimelige svar på de spørgsmål, der bliver stillet af forsvarsudvalget.

Så kommer jeg desværre til igen at vende mig til ordføreren for forespørgerne, nemlig hr. Karl Møller, som stadig taler om den øgede oprustning, set fra hans side, omkring NATO og stadig taler om disse militærudgifter og forholdet mellem Warszawapagtlandene og NATO-landenes forsvarsudgifter.

Jeg kommer til at sige, at jeg tror ikke, at nogen vil bestride, at i NATO-landene er der altså anderledes leveforhold, som gør, at de varegrupper, der frembringes, de våbensystemer o. lign., der skal bruges i det samlede forsvar, indgår med en forøget vægt i de udgifter, som disse lande har.

Jeg skal også fortælle, at de lønninger, vi eksempelvis betaler her i Danmark til de værnepligtige, nemlig omkring 5.300 kr. om måneden, det er der vist ingen lande i Warszawapagtområdet der overhovedet beskæfti-

ger sig med eller tænker på at komme op på i denne forbindelse. For hele den øvrige del af det danske personel betales også lønninger, som vi med rimelighed mener at kunne forsvare i en velfærdsstat, og som personellet også må have krav på. Derved opstår en situation, hvor en væsentlig part, som hr. Poul Nielson også har været inde på det, af udgifterne til vores forsvar går til personellønnen o. lign.

Det er altså den vurdering, man kommer til at tage med ind i billedet, når man begynder sammenligninger på det rent krone- og øremæssige forhold mellem Warszawapagtområdet og NATO. Det samme gælder hr. Gert Petersen, som var lidt inde på samme linje.

Så vil jeg gerne sige til hr. Gert Petersen med hensyn til forbehold over for egne forbehold, at jeg går ud fra, jeg har den samme opfattelse som hr. Gert Petersen, at det må være dette folketing, der til sin tid bestemmer, hvad der skal gennemføres omkring en forsvarsordning, og hvad det skal koste. Det er jo det, vi må tage forbehold over for i de givne situationer, hvor vi skal udtale os på en fremtids vegne, som vi ikke kender på dette specielle område.

Til hr. Ib Nørlund: ja, vi kan diskutere frem og tilbage, hvor meget vi skal skrive det ene eller det andet sted om atomstationeringspolitik. Vi har i praksis i dette land vist, at vi har kunnet gennemføre, og i Norden i øvrigt, de skandinaviske lande, en stationeringspolitik, som er positiv, og som har været vedvarende, og som jeg ikke mener vi skal rokke ved i den givne situation. Men jeg mener heller ikke, at vi for evigt og altid kan fraskrive os i en given situation at kunne vende dette billede anderledes.

Med hensyn til depoter er der ikke noget nyt i dette. Jeg forstod, at der var ingen, der ønskede at svare på spørgsmålet om depoter og stationeringspolitik andre steder, så det skal jeg lade ligge. Med hensyn til depoter her i landet har vi i en årrække haft det, man kalder NATO-depoter, hvor der findes noget forskelligt materiel. Disse depoter har vi en speciel dansk organisation, der styrer, og det skal naturligvis fortsætte.

Jeg skal til fru Lis Starcke sige, at langtidforsvarsprogrammet egentlig er en fortsat ajourføring på en række områder, hvor, som vi har drøftet det tidligere, den teknologiske